

וגדרים דקים בזה כחוט השערה ממש. הן שופר של פרה פסול מפני שמזכיר את עוון העגל ואין קטיגור נעשה סניגור (שם כ"ו). והדבר תמוה, וכי אילו מחשבות עבירה תעלינה על לב האדם (אשר זהו גדר הקטגוריה כנ"ל) אם יתקע בשופר של פרה? אלא שמגלים לנו חז"ל הקדושים שכך הוא באמת: שיש חשש שאם יהיה מקרן פרה, והפרה אמו של עגל, אפשר שע"י זה יזכר האדם את החטא, ויתגנב היצר אל לבו. ולא רק אפשר אלא ודאי, שהרי כך אמרו "אין קטיגור נעשה סניגור" בתורת ודאי; כי בעומק הלב, מתחת לסף ההכרה, כל רמז דק נתפס, אפילו משהו מן המשהו, ולכן הדק שברמזים יספיק להדביק בלב דקות של הסתה. וע"כ הקרן פסולה, כי פוסלת את המלכתו הגמורה של הקב"ה שהיא גדר היחוד, כי גם הדק שבדק פוסל את הכרת האחדות.

מ' העולא (א"א, אקוט'י ה"ט"ו, האר"י מאיצ"ב 14)

היו קורין לתרנגול שכויו נגד אדר שצזה החודש כריך אדם לצרר את עצמו מלכנות וקלות ראש וזהו הנותן לשכויו בינה.

קבעו פלניא, נגד חודש ניסן שאז כריך האדם להתצרר בקנין שאינו שלו.

עד מתי אתה מפזר חלוגלוגך, נגד חודש אייר שאז כריך האדם להתצרר במקרה לילה וזה נקרא מפזר חלוגלוגך.

עד מתי אתם נכנסין סירוגיין סירוגיין, נגד חודש סיון שאז כריך זריזות לד"ת.

סלסלה ותרוממך, נגד חודש תמוז שאז כריך האדם לחצר עצמו לד"ת ולחפש אחריהם.

וטאטתיה צמטאטא השמד, נגד חודש אב שאז כריך לצרר את עצמו מכל מיני חמדות וכל אומה יש לה חמדה מיוחדת, וכשיתצטלו האומות יתצטלו כל החמדות זרות.

השלך על ה' יהבך, נגד חודש אלול היינו אם תאמר איך אפשר להתצרר בכל אלה על זה נאמר השלך וכו' ותמסור את עצמך להש"י והוא יצרר אותך, והנה צמסכת מגילה וי"ח. נזכרו ג"כ איזה דברים מעניין הזה אך שם הוא הסיוס וטאטתיה צמטאטא השמד, כי שם מייירי צמחיית עמלק ושם הוא העיקר וטאטתיה וכו' השמד, וכאן צמסכת ר"ה העיקר להשליך על ה' יהבו:

מאי משמע דהאי יובלא לישראל דזוכרא
אמר רבי עקיבא כשהלכתי לערביא היו קורין לדוכרא יובלא. הנה נמנה כאן שנים עשר דברים נגד שנים עשר חדשים שצננה, דוכרא יובלא הוא נגד חודש תשרי שצזה החודש כריך האדם להבין כי הש"י יכול להוליא את ישראל לחרות עולם ולהראות להם כי לא היו משועבדים מעולם ולא משל עליהם מעולם רק הוא לצדו.

וא"ר עקיבא כשהלכתי לגליא היו קורין לנדה גלמודה, זאת הוא נגד חודש חשוון כי צזה החודש כריך האדם לצרר את עצמו מתאוה.

היו קורין למעה קשיטה, הוא נגד חודש כסלו כי צזה החודש כריך האדם לצרר את עצמו בחמדת ממון כדליתא בגמ' וירושלמי תרומות פ"ח, ה"ד ליבא צכיסא תליא.

היו קורין למכירה כירה לפרש בקצרי אשר כריתי לו, הוא נגד חודש טבת כי צזה החודש כריך האדם לצרר את עצמו צמדת כעם, וזה עיקר שורש גוי שצזה אין ציכולתו לצרר עצמו כי הוא רובץ ומוקצר תחת המדה הזאת.

היו קורין לכלה נינפי, נגד חודש שבט שצזה החודש כריך האדם לצרר את עצמו צתאות אכילה, ואיתא בגמ' ופסחים פ"א. הכלה הופכת את פניה ואוכלת.

הרמב"ם (הקדמה לפר"ח ע"א)

וכאשר עבר הזמן אחריהם עד רבינו הקדוש ע"ה והיה יחיד בדורו ומיוחד בתקופתו, איש שכלל בו ה' מן המדות הטובות והחסידות מה שזכהו בעיני אנשי דורו לקרותו רבינו הקדוש, והיה שמו יהודה, והיה בתכלית החכמה ורום המעלה, כמו שאמרו מימי משה ועד רבי לא ראינו תורה וגדולה במקום אחד. והיה בתכלית הענוה ושפלות הרוח והרחקת התאות כמו שאמרו משמת רבי בטלה ענוה ויראת חטא. והיה צח לשון ובקי בשפה העברית יותר מכל אדם, עד שהיו החכמים ע"ה לומדין ביאור מלים שנסתפקו להם בלשון המקרא מפי עבדיו ומשרתיו, וזה מן המפורסמות בתלמוד.